

An abstract painting featuring a large, glowing sun in shades of yellow and orange, partially obscured by a translucent white circle. Below the sun, there are horizontal, wavy bands of color representing water, transitioning from yellow and orange to green and blue. The overall style is expressive and textured, with visible brushstrokes and a sense of movement.

ZSUPONYÓ GÁBOR

HANGULATFÜGGŐ
komp-aktok

ZSUPONYÓ GÁBOR

HANGULATFÜGGŐ
Komp-aktok

Köszönet

Feleségemnek, Szilágyi Zsófiának a támogatásért...
A Katapult Kortárs Alkotói Oldalnak az inspirációért...

KATAPULT.

/ <http://www.katapult.tk/> /

Komor Zoltánnak a szerkesztésért...
Tépő Donátnak a borítóért...

Kiadó: VÉDA

3527 Miskolc, Éder György u. 2 2/3
Rendelés: gabor.zsuponyo@gmail.com

ISBN 978-963-08-6785-6

Ébredés

Pirkad már...

Szemhéjunk virágokba borul,
s mozaikba rendeződnek a lángálmok,
Meglódul a gondolatsebes fény,
s fekete pupillagyöngyünk szűkületbe roppan,
ahogy hozzáér a forró óriás napsugárkardjához.

Szűzszeméremajkú Földanyánk!

- Ma is rád nyílt ablakom,
Párásan nedves őszbe borultál szavaktól vérző ajkamon.

Édes csókkal ébresztesz a látványban,
ahogy megszínezted a horizonti tájat,
Hogy majd ha újra alkonyul,
utamon csak érző, dobogó és virágzó szíveket,
s ne kopasz sírhalmokat lássak.

Koppanó szavak

Nedves feketeség, aszfaltfény
tarkította mélysötét tükörcsillogás,
Tejfehér esőfelhőfoltozat a feketeségen,
s mögüle érkező érzékeny csillagpislogás.

Hulladozó lombbolyhok levéltalpaink alatt,
az út színesen levélpettyezett,
Poklos ős éjszakai álomútján futkosó
lámpalángok felett sötét már a mennyezet.

Kopogó cipők, combosan boltívelt nyirkos út
a még ködpárás szirmokig,
Rompupillák határhídjai vezetnek szóra,
kik közel engednek a pszichémagánbirtokig.

Összeomlott vak pocsolyák, fekete könnyek,
Őszi szél lapozta lombot eresztett könyvek.
Felverik bennünk útjaink száradt nyári emlékporát,
S víztömör őszi kandallófüst nyit majd
az árnygondolatoknak a Tejúton fényóvodát.

Hisz megkoptak már a fényjátékok szemeinkben,
mint a város lomboszönyegünk szálai alatt,
Mint az ős ömlesztette eső, hullnak talpunk alá
azok az őszi éjbe mártott, üres utcákon koppanó szavak.

Szinta II.

Szürreális szerelem
Szemed színe
Szabadság
Szempillád
Szivárványsztrátum
Szívemnek szarkofága
Salvia sclarea
Zöldeken zongorázó zápor
Zafírzivatar
Zuhogó zöldellés
Illékony illatú idill
Illimitált intimitás
Istenek ideálja
Nimfáknak
Numenális narkotikum
Napsugaraknak nektár
Nymphaea alba
Tündéri tekinteted
Testemnek tachikardia
Tükrében tavaknak
Tabula rasa
Aurád ajkam
Arcod ablakom
Alakod
Afrodiziákum

Pszichedelikus bűvölet

Elbűvölő pszichedelika...
Látomás a mindenségbe',
túl a halál küszöbén,
Szellemfényű aurák közt,
testmagokkal a közepén.

Elbűvölő pszichedelika...
Tudatosult látomás,
Hogy az út, amin járunk,
nem létezik pusztulás.

Sem fájdalom, sem kín,
sem vég,
Csak a határtalan,
pszichedelikafelhős ég.

Elbűvölő pszichedelika,
hídján tiltott sorompó,
Csak hogy ne tudjuk az
életút alatt, hogy nem létezik
lélek- és tudatkoporsó.

Meztelen - Mély dekoltázs

Facsard ki a felhőket ősz,
s heves zivatarral verd el felhevült testem
De biz' Istenem, ha létezel
nem érzed, mit én érezhettem
A poklos lángú mennyei vágyat
lepedőtálcán vetett
lábaközi almaszirmos ágyat
a csillószőrű gondolatok között
melyek, fantáziám hűen bizsergetik
Nem szabadulok,
s mint puskaport a töltényhüvely
magadba zársz
Izomrostjaid nedvesen szorongatnak,
míg angyalok közt
mennyemben jársz
Csurom nedves ajkaiddal csókolsz,
hevült poklos tűzzel
Bársonyos szirmaiddal bezársz újra,
míg rojtján mereven cseppenek alá,
s bennem szűziesen ülsz el
Ahogyan jöttél,
a ragyogó gyöngycsiklójú úrral
Gondolataim egyre-egyre habzanak,
s csordogálnak a feszes kebleken
Tekintetem Magadra szegezve,
ahogy állsz előttem:
Meztelen

Kozmoszfürdő

Teli a fürdőkád...

Plazmafelszínén tusfürdő-habfelhő gomolyog,
Neonfényű porcelánpartján henyélnek fáradhatatlan
sorozatgyártású műanyagdobozok.

Felpattogzik a zománc...

S teli elunt életkedvvel a krómozott zuhanyrózsa
mammatusfelhős zápora elől a káddugó után merülök,
Majd spirálgalaxis-örvényével a porcelánistenek kádjának
fekete lyukában eltűnök.

S kihullt hajszálindákon leereszkedvén – utam kísérik, a
folyamot szelíden követő apró vízcseppcsigák,
Majd levegőért kapkodva felszínére merészkedem – hisz leá-
zott rólam a napi megbecsületlen munkásvilág.
Kicsavarodva gondolataimból, a tisztaság pamuttörölközőjébe
tekeredem,

S csillagvirágos sötét űrszobámba' – magam állok
plazmapaplanjával betemetem.

SzintETIKA

Valljuk be, ilyenek vagytok:

Fogaitok közé szorult, vigyorba fojtott szőlepedék. Lelketek papjának tört izomrost gyóntatószékén bukdácsolt olcsó szintetikus herbál söpredék. Pedig a kultúra megkívánja törzstisztelettel a módját – de ti csak szívtok – ha kell, ha nem.

Utángyártott laborhulladék – ferdetükrű, torz látványú Pszichotrópia. Trópusi kókuszdiócseppek, őskultúrák meghazudtott önismeret hiányos társadalompúpja.

Karcsú visszaemlékezés, máig fennmaradó telt hallucinációkra épült tudományok – piramisok csúcsa.

Felköhécselt retrováladék – nincs már divatja, csak feledésbe kényszerült múltja. Füstből felszállt dns spirál, csavargószabadság – tőlünk mégis elvágja magát illegális

lézerkardjával. Mert ti mértéktelenségbe borulva bágyadt elketeket vigyorba öntitek más arcával. Pedig megtapasztalt állapotok istenei vagyunk, tabuba mártott irdatlan tömegű romos szobormaradványok.

Porladunk – ahogy széthúz a törzs – a bódulatra megnőtt igény megszgyéjén – s mindenki bolondra szívja magát.

Tudatában sem léve annak – hogy tudást remél – kap is, de mértéktelensége feldolgozás képtelen.

Elvonókúrátok elkötelezi magát, hogy laborgyógyszerekkel segít megszabadulni a lélektépő fájdalomtól. Életetek infúzió csüngő vágyak, s álmok, mosott vénaalagút kövei alá szorult dögevő lélekpondró lét. De él még bennetek vénátok túhegyporondján ízelt, roskadozó gólyalábakon álló vadállatüvöltés - bohócreménység.

Közben könnyedén lapuló nap érlelte levelek kacagnak önző tudni akarásotokon az oxigén dús légtasakban.

Szálló szótetek

Egy elcsendesedett elcsent pillanatban, mikor úgy érzed: magad is az alattad lévő fotelnak a kárpitjává változtál, s felfekvésed a gondolatokon összenőtt a kényelmet szőtt ülőalkalmatossággal – a megfogalmazhatatlanság jár-kel testeden - ... Mintha nyílt szemekkel álmodnál...

Merengésed elbontja utadból a fizikát, s már az örvények szippantását sem érzed – mikor hirtelen riadsz – s megkérded magadtól: Álmodtál?

Csak suhan tovább melletted a terepasztal... Hű képevel rugdossa az utcákat a megkopott útfestés... Az elmélyülés oly eleven: mintha időt utaznál...

Kiperegnek aranykontúrságú szemeid, s húzod tovább magad után fény szemcséid, mint a marék lisztet, amikor felkapja a szél...

Az agytekervények meglepő azonosságokat mutatnak az avarkardigánban hempergő kucsmagombákkal, s mikor kilépünk a festmény keretéről, akkor szembesülünk csak a szemgödrünkéből kiszakadt istenszilánkkal.

De a tudatunk megmarad – s míg talán élünk – addig játszunk csak csupán: a szavakba mártott tükröződések martalékával...

GeneráTOR

Tenyereket csapkodnak a homlokok – az észbekapás maroknyinak látszik – mert az ártatlanság szűzies csúfolódása az önpusztításból választ karaktert. S zsákvarró tűkkel lidérceket ölt a testbe, hogy a fulladozó légvétel nyirkossággal színezzon pizsamát és ágyneműt.

A gratuláció fogadhatatlan vendégként oson az ablak alatt, s nem is sejtéd mitől lesz majd paranoiád, mert a pirkadattal együtt ébred, s szunnyadó álmából kélt pszichózisod nem várja meg az ébresztőórát.

Lassan a földönkívüli angyalok hivatkozása is látni kívánja már – némi nassolnivaló mellett az arénában – egymásnak esni a homo-paciensek mézsvázait, mert lassan kibújik bábójából az önkontroll hiánya a társadalomban.

Mindenki táltosodni vágyik, s érezni önnön magát a világfa tetején, hogy ne együtt csipegessük tovább a kesernyész földbogyókat a lárvákkal a világfa bokros gyökérzetén.

Ahol levélhumusza megfőzi a kopjafákat, emberhalmokkal fedi az üres koporsót, s imbuszkulcsokkal lazít nyelöcsöveket, hogy a lenyelt emberiségtől hallucináljanak a lárvák és a földbogyók.

Mélysúly

Hiteles szószerzők haladnak, metélődnek az önfejűség iratmegsemmisítőjén nyolctoósás tésztaszárassággal, képtelenség egymás elfogadása – kitartás a végsőig – a süllyedés lejtőjén, a már felismert igazsággal.

Kataton mélységek pirospozsgás kellemetlenségű mosolygással – intenzív gondolatzápor, az önmegismerés perforált fejtetője hajba kap a hullafolttal testmagzatunk auraburkán – alsó hangon hetven – nyolcvan év olvadt riolitizivatar.

Lenyelt szavaktól kavargó gyomor, gombócok milliók torkán, csatornacsordulás, árvíz hullámzás a rétegekben, ajkunkon szűk a szó: Lélekkürtőkön át visít a vulkán.

Saját elme barlangkuporgás – arcotok álarc, maszkírozott tejfölös lángos, apró olcsó Las Vegas zsiradékba sütve lédús uborkakarika pislogással. Szerencséd ma is ipari felláció – meg sem érdemled, mégis el vagy úzve.

De légy tisztességes, vedd magadhoz élelmed, a manipuláció köldökzsinórján, s ne fogadj el szárnyakat – itt felszarvaztak, hiába lettél madár, a rossz úgyis te leszel, s kredited híján sorsod a bukott angyaloké: Lucifer él benned, s a pokol te vagy! Rákényszeredett szolgál vagy, s kontrollálnak. Megvalósulásod rontja a hatalomvalutát, aranyfényű koronavakság, szűk látókör, hiszik megkaptak mindent – de érzélem koldusokká váltak, mi pedig egymáshoz rögzülté, csiszolatlan szabálytalan röggökké. Mi egymásnak kellünk zörgő csontokkal is.

Kulcsfontóddal szívem martalékában várlak, kibújva auramagzatburkunkból odaadással szeretkezünk, s hancúrozás után fűcsomókkal játszunk a fejtámla tövében

párnacsatákat, s megszületünk oda mit neveztek úgy: Örökké! Mert létezik a világ – a láthatatlan, mely levedli a tanokat, Salvia glorieta a légvízből, slukk az éteri mélységből, s mond azt bátran, hogy önmegismerésünk pszichedelikus bimbózdó tavasza nem tartalmaz tabukat, csak sütőformába öntött elmezavaros amőbaformákat.

Ne higgy az álmaidban, szögletesnek könnyebb lenni – hisz mindenre létezik a tudományos magyarázat. Görgesd csak

kockakerekű gépjárműved és építs kerek fakockából rózsaszín fellegvárat. Míg vágyaidnak éles tápcsatornája ajkadba vág hisztérikus szavakat, talán belátod majd, hogy gömbölyded keblekből több ered – hisz magadba szívta már szomjúságodra a selymes tejfonalakat.

Alaktalan szórú gondolatok csiklandozása majd téged is megkíván, s gombolyagot tekertet majd veled is – hisz saját megvalósulására mindenki vágyik kötetlenül, de te ne szállj el, ne eressz le – csak állj helyet a tudomány erkélyén rendületlenül. Hisz minden lépésedet tudnod kell, tervezz meg mindent, gondolataid fajsúlya már így is az óloméval azonos, s döngesd meg szíved előtt az aszott húst: „hogya ettől lettem vagyonos!”.

S exoterm reakciód kényszerzubbonyos dühöngőjét tárd a világ elé idegrendszered pulzáló Richter-skálájával – mert nem éltél boldogan, s fáj útra kelni, bőrvásznas, csontvázás, szelet sem kapó életgyűrt papírelked galacsinvitorlásával.

A dobozos tejútrendszer

Minőségét megőrzi „X” évekig, s csak lassan pasztőrözné ki belőlünk a létjogosultságot. Agyvizünk túlnyomása eluralkodik a koponyavarratokon, s felforrósodottsága révén végleg kifújna auraperforációján át a gőzt. Míg a luxus élénk veti világító kockáit, hogy gömbölyded lelkünk bedobozolja, szavatossági idejének parazita óramutatóit a futószalag gumírozottságának kaucsukfelszínére dobja, melyek felzabálják a számlapot, majd összecsavarnak.

A cél: behatárolni a behatárolhatatlant.

Talán újra pszichotróp szavakhoz nyúlsz, míg függünk a világban, mint villanykörte szakadt volfrámszállal, s nem kérünk már csak szószappant (áramlatot) szigetelésmentes zsinórjával, mely velünk reakcióba lépve kiszintetizálja az igazságot. Hozva manipulált elméteknek gloriettet, Salvia levelekkel új szuvenírt: örök vigasságot. Sálvidámságot...

Szólombot eresztett fáink agytörzseibe kaptatnátok a fűrész acélfogsorát, mert nem áll helyt, csak a tiétek gyümölcsöz – számunkra feleslegességet – s pupilláinkon át csattintja meg ostorát, gyilkos galócák isteneit megidézve.

Tétlen nézzük – rideg szemmel – mit tesztek: spórákat szórtok szét. Kalapján sosem járván vetitek orrunk elé toxikus bocskorát, s bátran köptök szemem a szóval: hogy mi vagyunk az ostobák.

Mi: berekesztett isten szilánkok, kik egyet tettünk ki együtt... egykor.

De ma már fekete lyukgyárak szívják be az emberférgeket, majd vetik ki, életük kihasználva: teremjetek vénen, ráncosan, koporsóba kapaszkodva, létetek utolsó rovásait a fedlap belső bélésébe körömmel karistolva. Reggeli nyújtózásokat kvazárszívott: önerőtlen, életetek meggondolatlan, másoknak alárendelt, felelőtlen.

A születés felhőtlen.

Kisajátításaitok végeredménye: Gaia áttaszít a vákuumon, időn-téren, mindenén túl... Fáj nagyon...?! Szemeitekbe kóolajcseppek szöknek, mélyfekete sosem látott Óperenciák,

ZSUPONYÓ GÁBOR

paranoiás lidércekhez kötnek. S csak hiszed csupán, hogy túl vagy már minden kínon és poklon, de büntetésed: ismétlés! S nem létezik rá kondom.

Lepereg szemeid előtt, mint a mesében 1001-szer...

A művészet szabad világ: s kívánom életednek, ha már peregnie kell, peregjen, rózsaszínbe tépett szerelemmel.

Fejetlenség

Agyhártját dőf át a töviskoszorú az élet periódushasadékain, majd elnyomom az utolsó cigit, ha megtalál lelki békém az elparázslott társadalom hamusivatagjain. S míg utolsó csikkjét bőrömbbe oltják az oázisrétegek, addig tépem műarctok – bársonykérgetek. Mert vágyunk ősidők óta az önkívület, delírium, eufória. De soha nem volt könnyebb – létünk elvarázsolt tabufólia.

Kívánom, hogy szóval köpj szemem, mert nem látod a rád nyújtott rózsaszín cicanadrág csipkefátylát, levegőt alig kapsz már, s mint rojtját gombolyagba tekertél már, megtalál „mint zsák a feltjét”.

De ess nekem oroszlánszívvel, s védj összehajtott bádogbátorságod. Szedd fel az irigység megsárgult kokainköveit majd szívasd fel vele együtt tornádózsarnokságod. Mert Dali-módra elfolyt órákkal, s mutatoujjad csontperceivel az életedről hamar megfeledkezel, de mit számít már a márványhamus temető parcelláin észbekapásod, hogyha majd csak újabb halott csikk parazsától lángolsz újra fel, s valóságghűen víziókkal szeretkezel. Bolyhos amőbavégtagjaiddal már fényt ölelsz, s vaginaárnyba mártanád tetemed napsugárfalloszát, hogy elfecsérelt életed világitva szintetizáljon benned endorfinorgiát.

De szempilláid rezegtetve hunyj szemet felettem is, s vesd elém, hogy úti célod Taigetosz, s te menetjegyet váltottál. ... S többé nem állok üdülésed útjába, majd segédkeznek odafenn a korlátnál. Önmegismerésed hiányába löknek megvénült karjaid. Ez az utolsó alkotásod absztrakt dombormű, csontszilánkos ecsetvonás, véred színezte pillanat.

De engem ecsetelj el, mert kikívánkozik belőlem a közléskényszer. Sivatagvásznán elmerengett, alakodban oldott hul-lamerevséggel. Az élet oázisába...

St. Salvia - Alcatraz

A félkövér félelmeket fogasra akasztjuk. A zene pszichotróp hangjegyeket tartalmaz. A lila kelyhekből már rég kiszürcsöltük a Hold alatt, mit a mondás a közben tartalmaz, hogy kinek zsálya terem kertjében, az tudja is, hogy két lábbal sosem lehet föld alatt.

Molekulaként egy vasrácsban pulzálni, hőtágulva nézni a térháló bomlását, elavult szemekkel röppályával kínálni albatrosz szárnyakat.

Távolba látni, sámántüzes bolygókat csillagvizsgálni, tévhitről álmodni, s hinni, hogy máshol szabad vagy.

Reflektorfényig merészkedni az álmokba, bokáig érő zseblámpafénnyel tocsogni a fekete vízben...

Az élet Alcatraz.

A halál pillanatnyi szabadság, ismerethiányban vacogó, elveszett, úri, árva távortalanság.

Spirálrablánccon közlekedni, kódolatlan nézni a DNS-t, s ha fojtást érzel... a Sucuriju magad vagy...

Elmesíkon eldőló korlátok között rosszul vezetni a hormonháztartást, kispórolt, szegényes szabadságlevest főzni...

S ha úgy döntesz a fogaskerek fogain, hogy beleveted magad az örölt mélységbe, fényzemcséid higanymódra összefolynak, borostyánba mártva visszakapod Önmagad, ha a prototípus ablakszemek töben torzítják a látványt fordított pszichológiával...

Mert a szürrealizmus elménkbe zárt valóság, s a valóság körénk zárt vízió.

Szonárokka a tudat mélyén

A szövegkörnyezetből kiemel az élet – a halál testszaga
narkotikum a pszichének – trombitavirág szirmú selymesen
édes színes illat-sorkihúzó. Mi magunk vagyunk az idegenek
– ki-ki másnak, ki-ki önmagának – csak a fakerítés roskadt
össze. Mégis az űrből várjuk a megváltó energianyalábot
– magunktól sose – karba tett kézzel hagyjuk elillanni a
fizikális csodát. Mi vagyunk a fényplanktonok – a felhők
szilák – s

átszűr majd az anyagon, hogy lehorgonyozunk a
neutroncsillagok között az űrbálna gyomrában – s ha
szerencséd van, kételyeid eloszlanak, s a gyertya lángja mellett
Pinocchióval nyithatsz majd vitát – mert a porhüvelyt
felszívják a bolygó bélbolyhai.. Az élet értelmének keresése
– jegyzettelen expedíciós misztikum – s törékeny kutatása
feleslegessé vált. Hajótörésnek érezzük magunk, s
eltévedettnek a világot. De a hangszálak elpattanása sem zárja
ki a szavakat. Rezgéshullámai megelevenednek – nem létezik
némaság – csendessége ajkakat nyit az ujjlenyomatokon,
ahogy az ujjbegyek keresik az ábécén a klaviatúrát.

Illékony boldogság

Az életet beazonosítják az álmok. Az ablak túlsó oldalán integet a szaporodásról elhíresült tavasz, míg kézzel foghatatlan anyagát elfedik a borda és a szempillarácsok. A lila endorfinfelhők örömmel vesznek részt a vízárasztó minden évben megrendezett záporfesztiválon, míg álmodnunk kell a tisztaság hófehér, sókristályos ágyn, ahol a napsugarak lengedeznek, s fűszoknyaként ringatja a délibábok csípőjét a szél.

A próbatétel minden éjjel beoson a rémálmokkal, ha a lelkiismeret szennyezett – s virágokba fakadnak a fehéreneműk alatt a vágyak – és felültet az ágyból, mind ahányszor lehunyod szemed.

Eközben a parkban egy romantikus séta alatt a télfakított bőr a meztelen vitaminból szürcsöl, s ott vergődik majd félig aszaltan a középkori kínok között a vádlottak veritékpadján, míg az ösztön kivetül az arcokra ágynemű nélkül.

Nyomokban fellelhetőek a grillrács lenyomatai – ahogy pirul a szerelem – s kéz a kézben inhaláljuk lepedőbe injektált rettegéseinket, ahogy úrrá lesz rajtunk a boldogság elvesztésének gondolatától a félelem.

Cseppfolyósodnak a csatornarácsok, a pulzáló szempárok alatt tornyokba rendeződnek a tiszta álmok, s az ajkak vérvörös édességén megcsillannak a meggybeharapott mosolyogások.

A hirtelen elfehéredő télfakított albínóság fanyar köddé foszlik, a téglával vakolt tartás leomlik, a képzeletfalakon törékeny porcelánvázába velőt rág a mész.

A porhüvelyek elmarasztalódnak – a lila endorfinfelhő tavaszba gomolyog – önnön maga által kevert mélylilaságától léket kap a hajó – a szerelembe esés lehorgonyozott.

A csodától a tekintetek apróra vágódnak a gasztronómia deszkáján, mint mikor sorszám nélkül ömlik az olajfürdőbe a hagyma, s félretéve minden mást, meglátod: Hogy a túlon-túl minden oldalán te vagy, te: A korallzátony.

Ahol az egymással törődés áttetsző friss folyadékán hömpölyög a fiatalság – s konfettiként szórja ránk a Nap a

sugarakat – mint mikor nedvszívó képességével nem törődik a vatta.

A megráncosodott arcokon sorra kifeszül a bőr, mint a medrében a patak, s mint lágy habján a víztükör. De nekünk mégis szomjat olt a szapora légvétel, hisz nyirkossága jelzi, hogy vegyünk mintát az illékony álmokból, majd keljünk egymásba gabalyodva mélyen, mert a hajnali hév napfelkelte előtt érkezik a lövészárokból.

Az elszáradt levelek megfeszlenek s a hulladozó puttonyokba rakott szívek társaságában visszahullnak a meztelen föld avarkardigánnal fedett fűszál élek csomókba kötött rojtjáról a fára.

Míg házasságunk évfordulóján felesküdni készülünk, hogy üdeséggel olajozott harmóniákkal ismét kapcsolatot keressünk testünkkel. S bármily nyomás is nehezedjen ránk, majd nyújtózkodunk a napba, otthonunkkal aranyozva a hű reggelt. Mialatt a kávébabok mentén két cukorral felkavarjuk egymást, hogy pirkadatra nem tévedtünk el. Napkrémmel kenegetjük a magfúziós folyamatainkat, a krémes tejjúttal hosszan felöntjük Amazóniát.

Nem kérdezve mit viszünk majd puttonyunkban magunkkal tovább, soha nem felejtve el, egymásnak szánt adottságaink szűz lépéseit, mely hozzásegített az összeolvadáshoz, hogy megtekintsük a végtelent odaát.

Már nem számít, ha nem úgy éljük álmainkat, mint a mesekönyvek több millió oldalát, hisz mi leszünk, kik felpofozzák az első pár szavát, elégünk a szavak között s felégetjük Óperenciát.

Vágóhídi buddhizmus

A gyilkos ösztönében beindul az őskori vadászmechanizmus. Kielégítetlenségében délirálként lebeg a préda. Köszörűli a szike vézna élet, hogy a könnyed zsákmány elejtéséhez reményeket teleportáljon belé a rég' foglalkoztató kérdés:

Hogyan válhatna a társadalom hasznára, még ha az emberhajtó vadászaton önmagától való elfutásra besöpri az érmét, de vadakra vadászni béna?

Folyton mamutokat hallucinál kezében a dárdával, a megváltást sült galambnak nézi, s várja hátha idén

karácsonyra az olajárak leesése ihletet hoz majd neki evolúcióábrával. S meglátja majd magát kézen fogva Noéval, mikor átveszi tőle a neki szánt megvilágosodást.

Álmodozik arról, hogy az újév hajnalán – ha már átlépte a világvége képzeletküszöbét – kiszivároghatna létéből az állatalanság, és a tisztas úton szerzett béréből végre csontokkal kiparkettázhatná a kisszobát.

Ideje híjának nemlétén várhatná személyét is a húskombinát, hol talán interjút nyerhetne ki belőle bárdokkal a meghallgatás, de pártján mell döngetve nincs más csak az odébájlalt tanácsstalanság.

Védőügyvédje anyajeggyel bélyegzi, hogy létbeszakadása óta vadássza már az evolúciót, s elkelne némi szabadság.

A bíró sámánná változik, bajsza alatt énekeket mormol – míg ő maga is a perverzióra gondol – segítségért fohászokodik az Éghez, korlátlan internetkapcsolatához hűségnyilatkozatot ír alá, s a szent növények rituálé tanácsának egybehangzó kijelentésére odafordul, hogy szabadsága lesz a büntetés. Majd magához tér, önkívülete már nem vesz el kenőpénzt, csak pár szelet húst kér, hogy ne a szálkás asztalt klopfolja már megint becsületes munkájáért.

Hamar belátják, hogy igaza van – mégis csak ő a bíró – s kívánt hússzeleteit megérdemli. Hisz mi is lenne velük, elárvult lelkeikkel az Égi információ nélkül, biztosan kiújulna mindenki széles sávval a hangulatfüggőség.

A keménykezű mészáros diagnosztizálása pedig senkinek sem

hiányzik – hisz pórul jártak már ezek – mikor felállította végtagokat metszve véresen, hogy a homo-paciens új tünete a végtag nélküli krónikus ideggyengeség.

Hívta hát a kertészt ki rögvest orvosolta a problémát, s mint földből a dudvát, kihúzta testéből az ideghálót érzéstelenítésképp, s fejét vakarva megállapításra csalódva jutott, hogy a gyűjtögető életmódnak nem vette semmi hasznát a mézárszék.

Műhibájuk végett Oziriszt hívták, ki megállapította a pathológián a halál okát, hogy szerencsétlen már azt sem érezte, hogy valaha élt, majd asszisztenséhez Anubiszhoz fordult, s kérte, hogy fényszemcséinek rögvest állítsa ki a felszállási engedélyt.

Kétségkívül úgy döntött tehát az itt egybegyűlt emberiség, de még az állatság és növényiség is, hogy gyilkosunk is megérdemli az utolsó esélyt, s inkább írja alá a munkaszerződést – hátha véget ér végre az eszeveszett mézárulás -, s a Paradicsomban kezdi majd az újévet boldogan az emberiség, az állatság és a növényiség. S nem kell még egy évet kivárni a fejetlenségben, így hát kisütötték a kiklopfolt húsokat némi panírozás és sütés után, s elfogyasztották ünneplésképp.

Gyilkosunk a hús illatára pedig újra kezdte érezni csillapíthatatlan ösztönét, elmesíkú éhségét. Az utolsó vacsorájához meghívta Noét, ki utolsó ajándékként a vágóhídi buddhizmusról festetett neki szemfedőnyi portrét. Majd várták az eszmecserét, s utolsó szó jogán, kérték még a Karácsonyi felvillanyozás előtt, hogy tartson önmagába fektetett hitéből misét.

Elérzékenyülésében mélyen megtörölte szemgödkrét, mert már rég kikönnyezte a szemét, a romantikus vacsorához pedig megvetették a boncasztalt sziklából és mamutszörből, ahol a fáklyafényes barlangban megtalálták végrendeletét, melyben az állt, hogy hagyatékául Oziriszre és Anubiszra hagyná a szikét, s végtisztességgént, csontjaiból parkettázzák ki a szobát, ha felszednék valaha napsugarak alól a kiszáradt testét. S még most is hisz jóslatában, hogy nem az övé volt az utolsó elmebetegség.

Lábnyomok az érintetlenen

1.

Auramagzatburkot repeszt a tér, kipereg belőlünk az idő, beretvaélességű mutatóik gyalulnák a bőrt az apró álmokért – ami érkezésbe fogant – s nem a fájdalomért.

Habzószájjal vicsorít az éjszaka – epilepsziás rohamokkal törve az élőkre – élő hússzeleteket hasít gammasugárzásokkal csillagfogsora.

Lassú bogozásba kezd:

ideg és érhálókön szavakat szüretel

s ropogatja majd a csontokat, mint a szűz havat a sarki expedíció.

Emlékeket présel a velőből – érzéseket szállítanak a véredények – rögzént akad meg a szívben a kérdés:

Érezzük e majd az utolsó lépteket?

Ahogy szív magába a kvazarhasadék – ledobjuk szolgáluni-formisunk – és talpastól az életet – s, a pillanat tört része alatt:

Mártogatja ki...

belőlünk...

a fényveket.

2.

Álmokkal tápoldatozott emberpalántákat nevel a bolygó.

Felruházzuk magunk enteogén szolgáluni-formissal, testünkről legyalulja a fáradt idő a perforált auramagzatburkot, hogy az örökkéből szívjuk tüdőre a fénynyalábokat.

Felhőtenger partján ollózzuk az életet, s gyűjtsünk lélek-tarisznyánkba Ozorákokat, hogy a pszichedelikus hangjegyeken lenyirbálják a tömeghipnózis rongyát társadalmunknak.

Hogy felüdülten elheverészhessünk, s rideg üvegszemeinkkel nézzük, ahogy a földdíványkárpit fűcsomórojtjai szétkaparják a ragadozó macskákat a szelíd összkomfortos

bolygószobában. S az elhasalt fatörzsek parkettahézagjaiba szemfényeket rejtjen.

ZSUPONYÓ GÁBOR

Éjfékete vászonnal fedje be az asztráltesteket rálapuló
zsályalevelekkel.

Majd nyissa megkorhadt ajtaját nyikorgással, s a világnak titkait
– mit a lét bennünk kincsként rejteget – s szemrebbenés nélkül

fedje és

köhögje fel,

nem létezik már...

a késő...

Lábujjbiletás címszó

Hajnali merevséggel kezdetét veszi a szemeket fésülő homoszintézis – oda nem illő függelékkal a lábujján ébred a pirkadat, a pillecukros álmokból süvít a megszikkadt valóság -, a csend sarka felszögeli a frissen kelt hajszálakat, s kipislogtatja évgyűrűs arcainkról a megfásult képeket. Agyvizünk forrása testmeleg vizelettel öntözi a porcelánt, a magunk után húzott takaró közli a párnákkal, hogy a fogyaszthatóságunkhoz várják meg még a délutánt. S elárulják, hogy este sem lesz álombál, de azért kivasalja belőlünk az eleganciát. Előállít belőlünk valamit a szapora reggel, ahogy a svédasztal deszkára helyezve szeletel fel, majd a naptár letépi, s kezünkbe adja az aznapi lábujjbiletás címszót. A rétegek pedig undor hiányában kezdik felültetni a hímtagokra a nyirkos reggelt.

Az éber álmok robotolni indulnak, hátha képesek tető alá hozni a tervbe iktatott vágyakat, de a statisztika adatátviteli sebessége - karcsúsága révén - a herékből ma sem csiklandoz ki csak tejfehér ondóból jövőképábrákat. A tettekérség nehezeire lel egy üllőben, kalapácsütötte szikrákból felröppenő sült galambok ma is pöffeszkedő foteloknak kapcsolgatják a teli hócipőt, hisz a mai műsor is csak tegnapi ismétlés – mintha finom lenne az ebéd – s ma sem történik semmi változás. A türelem illedelmeskedik, s elénk rakja a lábujjbiletás címszót.

A kívánt szöveg eléréséhez szögezi az üzenőfalra, hogy a semmi faragója, ma is csak forgácsot gyárt, mert abból él, hogy az utasításra hegyezett ceruzákat a felső emelet a gyémántokba töri, mikor az élet közösülne velünk, de a tárgy közömbösödik a címszavakkal a lábujjbiletán. S a szénelapú ország kaucsukhíján tollal jegyzeteli a csendre a grafitszürke délutánt, s üresen hagyja névjegyét a pontozott vonalon, melyen az áll: Munkaszerződés.

Tabufalán kifakul a zászló, s maszatolódik a csend – olvas

belőlem a reggeli újság – majd sarkon fordul, ahol megül a sarki prostitúció farán a rend. A süket fülektől huzatot kap az ország, a busz indulásával megkopik a menetrend, a hazai összetartás olyan, mint mikor a garázsmenetről menetjegyet lyukasztva leszáll a csend.

A döbbenetben lankadott életfunkció a sarki privát génbankokban válságba hozott szóbeszédében rádióhullámokba csuklott, a szóközben pedig felharsogott, hogy a forgalom leállt. De a csőd széle középponttá nőtte ki magát, hisz itt található a foghíjas urbanizáció, a család szeméretlenül alapított közháremével, s első díjként új menetvágást ad az első vásárlónak a hármaskör. Majd az elbaszott ifjúság házi füstölésű bíróságán túlteszi magát a Kámaszutrán, a kuncsaft pedig párosával nyeri az olimpiai játékokon a trip-pereket. Melyen öt karikát lyukaszt a telepi luxus, s az igénytelenség szűzhártyáit kikaparja a mottóval a köztérre: Olcsó húsért, drága sorsjegy, ide a valutát.

Az önkívületi meztelenség lealacsonyodva pucsít a pázsiton két slukk herbáért, koszos punettiket dobál az újév - azok meg szállnak, mint, a fűszoknyás hawaii lányok két megrezegtetett műszempilláért – Elkorcsosult telepi pillangók és bábok riszálódnak a társadalom fenekén, mintha ők lennének az ideálok, hamar be is gurul összkerékkel, hogy van az, ki felszedi a konfettit és nem nézi a gusztust. Mert itt lakásfrontra nyílik az utcai bordélyház, futtatásban izzad az eufória markában a fólia, hol pázsitágyon legelgeti szemét az elszálltan megdöntött láz.

A tett helyszíne kihűlt nyomokat szemlél – vadnyúlfekvésben keresi a tartalmat - s szaglószervébe bekéretszkedő fóbiája perverz ihletét körbehúzza krétával, ahol barlangrajzokat fest már a melankólia, a fűszálak közt meg ott hever az elvesztett lábujjbilétás címszó, felmerekedett félkövér betűkkel, míg szemekinken megköt a hajnali nyomdafesték, ahogy tekintetünkbe diktálja a kurva élet létezését a nívó.

Elmesíku dichogámia

NREM. 1 fázis:

A szemhéjon hipnotizálódnak a végtagok. A szempillák és a szemöldökök szőrüknél fogva összenőtt testvérek, összetartásuk leereszti a redőnyt, vibráltatva a lehunytt szemű feketeséget, majd az álmokba fésülnek. Keblek közé ahol a lila táskákkal a lélekcseppek vándorútra készülnek, míg arcaink papucsálatkákba bábozódnak, s auránkat cirógatják csillószőreik.

A megkorhadt deszkák szögei fénysebesen öltik testbe a csigalépcsőt, mely alatt meglapulva lesnek ránk a párhuzamos világok és az előző életek.

A kebelmirigyekből tejbogyókat szüretelnek a palánták, majd tálba hordják a végtelent. Mi pedig csak nyelünk egyet a vendégségben a megfáradt mindennapokra, várva, hogy nyelőcsövünkön végigaraszoltatják majd a táguló álmokat.

Végül megunja a karnis, s egy gyöngye szellő fuvallata alatt, hagyja, hogy leszakítsák a függőnyt emberrojtjai.

NREM. 2 fázis:

Majd felcserélődnek a pólusok, mert az elmúlás nem végleges, csak ősz hajú öregedési folyamat, melyet az úrpongyolába csavart hisztis gerincnyél elfogadni nem képes.

Mosd tisztára elmelabirintusod minden zegzugát, köveiből a fénybe száradnak majd a csigolyák. S markoddal hiába szorítod kezét: hogy márpedig létezik a halál. Bizonyításaink kicsorbulnak létében – gyászbogarak kuncognak, s ízelt lábaikkal csapják maguk homlokon – mikor azt állítod, hogy a „halál közeli” élménybeszámolók hazugok, s felesküszöl illúzióistenedre – melynek szilánkjai vagdosnak már belül – hogy láttad már megcsillanni valaha a fényben a kaszát.

NREM. 3 fázis:

De milyen az ember? Ha már nincs miből, akkor is válogat...

De mit számít az álmokban - ahol nem létezik fájdalom - ha a páncéltökés zongora üti a művészen az utolsó akkordokat.

Felébredünk - s majd az életből is - és mielőtt agyonütne a karmester, meglilult hangjegyekként minden szó nélkül

lemasírozunk a kottáról, mert folyton-folyvást a végső pusztulásról zengi az áriát. De reményekbe hunyt szemünkkel visszakacsintgatunk úgyis - talán testet is öltünk - s mire visszaérünk talán nem csak a bizakodás marad majd, s legalább diagnosztizálni tudják majd az elmesíkú dichogámiát...

NREM. 4 fázis:

Hisz ma még képtelen a tudományos belátás, - így maradtak a hipotézisek - hogy az emberi agyak ivarszervek, és a gondolatok által idéznek egymásban kölcsönös megtermékenyítő hatást, hogy hátha egyszer öntudatra ébredetten megállítjuk majd az egymás közti fényévárkos evolúciókülönbségen az időeltolódást. Mert az atomkor még - már - visszaöklendezi merev nyelöcsővel a megújulásra hajlamos fogékonyságot és a hallgatók katapultálnak, mielőtt az elmezavaros történelem pszichológiaszakon hidrogénbombákkal képezne felvilágosodást...

REM fázis:

- S nem én lennék elsőként meglepve, ha azt mondanák, hogy a bolygónk valójában teljes lefedettséggel élvezi, hogy geometriailag szögletes... -

Sálvidáman tekergő

Sálvidáman tekergem - én, életem, s krónikám -
Folyik belém, és sálvidám láttat át Oriónián.
Szögleteid, ködöd - gömbölydeden oszlik belém -
Határait befordítva fordítasz ki spirálisan elem.
Befacsarod kontúrom, s szelíd lelkem kitárod.
Sálvidám emelkedik ki vénádból hosszú négyzetrácsod.
Átérsz a bolygón, s gyökereiddel az univerzumból merítesz.
Bársonypostás diavetítő-leveleiddel sálvidám vetítesz.
Sálvidám létezel, és sálvidáman élsz bennünk is Porózián.
Magas gloriét az elme bennünk, s átláthat, túlláthat sálvidám
Univerzián.
Hisz ha sálvidám benéznél, sálvidám kilátnál.
S ha sálvidám néznél ki, mindent sálvidám belátnál.
De sálvidáman hazudtok, és sálvidám fojt bennetek a
sálvidám világ.
Hisz kiben tiszta tisztás van ott biz' virágzik:
Sálvidám Lélekvirág!

Monománia -

Hajtóművek amorf-ovális tabukörüli pályán

A mátrixról letépi a számsort a szabadesés rögeszméje - ha ernyőt bont a katapultálás, - a bolygó levedli a civilizációs kérgét - a kimerevedett idősíkon elsikló vonalkódok körüli élet két talpról az ég felé indítja a tandemugrást. Molekulákat szüretelve, bomlasztja a térgeometriát, kezdi a kriminális meggörbülést. Az elvesztett gravitációból a társadalom: vákuum, súlytalanság, boros dugókkal számolt mértékegység.

Míg az elmék katakombáiban ásatást végez a hajlékony andalgás, ingerület átvitelben tárják fel a csellengő adalékanyagok a feneketlen torkok gégeszivattyúját, mert a Két Fél Szilvás Sarki Közért Alapítvány elkezdte a fekete dobozokban a rendelést.

Kudarcba fulladt albatrosz szárnyak kínálják az amorf-ovális röppályát, míg vendégként jár fel-alá a gerinc, csigolyánként számolva Pitagorasz-tétellel, fokozatonként a hajnali hullamerevedést.

Kámformintás szemekben üres szakellátást, tundra bugyikat lebegtet a pára, a pénztárgép lenyugtázza, hogy átlóra húzott a tavasz, s nincs már óvszer melankóliára, csak összetett szemek és homályba szarusodott ködfoszlású szivárványhártya.

Hibaüzenetet diktál az élet illékonysága, s csak pislog a kirakat, meg a kába méhek monitorozása, hogy punettik nélkül az élet halált okozhat, - s a szaporító szervrendszer leszállópálya -, mely mozaikosan landolt majd telepedett a hipochondriára.

Kielégületlen hasal el a térlátás, s nem finomkodik a nyomvonal, hogy minek híve lettél lendületlenül, ott gödröstől szedik a szempillát, meg karikás ostorral, míg az önkívület elszendereg, mint az erőtlen alkony aszfaltfestése hemoglobinkontúrral.

Reluxaként felteker a tartás, térdel a szegényes kínálat, a becsavart élet, a párkány alacsonyosságán összezuhanó látásmód marabuknak veti az ebédet, fizeti a telepi wellness-t, csőrkoptatás nélkül várva a megváltást, míg a masszázssal a kavicságy nyújtja az ajándék börradírozást.

Oson a köz a petefészeklámpák alatt, kopjafákon turkál a hul-

lámzó felejtés, resten majszol az önemésztés, a souvenir bekopogott, hol nem szögelték fel a ne zavarj táblát.

A faj nem harcol a szerelemért, genetikája nadrágszíjat szorít a Múzsákra, a gondolatbágyadtság önsajnálatosan az ártalmakkal félrehúzza a margót. A füzet sarkán szétrakott számárfül-lábakkal kéjesen sikongat az ostobaság, perforálódik a csend az invokáció körül. Míg a kolibri látványnektárral elégíti ki a szárnycsapásokat csomagolás nélkül, s felgyűrődik az erotikafoltos lepedőn a pillanat, hogy a tavasz, csillogó vagina-sugarai átszűrt tekintetekkel félárnyékban mosdatják a kel-belvonulatos hangulatokat.

Szigonnyal kapja le a børszkafandert a sors, a botladozásról légi felvétel készül. S nem te vagy az egyetlen magányos műhold, a befürdés mindenkit zátonytisztásra futtat végül, - ha térgörbül az atlasz -, a hivatkozás felakadt szemei pedig még öblítésül cef-reszaggal dagonyázzák a vetést. Ibolyatengelyeket kutat a bolygóközi ágyásban a módosult tudatállapot, nem leli a sorsjegyen a koponyakörüli pályát, csak az önerőtlenkedést.

Majd látást nyernek a megdinsztelt szemek - a fényes valóság képzeletküszöbét látják - lerobbant hajtóművel, s üzemanyag nélkül, kátyútálcán kínáltan turkálnak a zsebek a markokban keresve újabb krajcár mellé újabb röppályát, széljárást, szégyenszemre megalázkodást a gyengeségre, a magatehetetlenségbe fojtó feliratok apróit, palackozott rabszolgatartást, de csodával határos a mód, hogy a segítség nem a szakadt psziché-vásznak megfoltozására érkezik, hanem alkoholizmusod oltárára hozza ismét az enyhe gyógyírt. Önfeláldozásul.

Borostyánkövek dióhéjban

1.

A lehunyt szemhéjak alól kiperegnek a napraforgómagok, ahogy megrezeg a fekete vászon, a szempillák felszántják az arcbőrt.

A pupillák iránytűnek képzelik magukat, s 180°-os fordulatot vesznek, majd megfürdenek az agytekervényekkel az agyvízben.

Álmokkal száradoznak kicsit a féltekék közti hídon, csak felnyitjuk a koponyavarratokat létrának, majd elindulunk a perforált kifutópályán, hisz még minden éjjelre kiállították a felszállási engedélyt.

Meggyőződésül megtekintjük a rendelkezésünkre álló teret, hogy ne most ütközzünk össze, s élvezzük kicsit, hogy szabad a légtér, mert az ébresztő hallatára úgysis siklóernyőzünk majd vissza a testünkbe.

Megszilárdulnak újra fény szemcséink, mint a borostyán, mert a ketyegő mutatók a számlapok alatt agytörzseket csokrokba szedve gyűjtenek össze, hogy együtt örökljenek álmainkkal a fogaskerekek között.

2.

Csak rebesgeti a köznyelv, hogy te biz' jó tetteid helyébe jót várj, a pirkadat kitép mégis a forró takaró alól a hűvös tavaszi hajnal húgyfoltos köveire az álmokból.

Az ébresztőóra kiégni látszó szemeinket meglocsolja a frissen főtt kávéval, de a valóság nem húzza a tejszínhabot körénk, s kihűlt arcunkon kikristályosodik a zacc.

A gondolatfoszlányok – nem olcsó kurvák – az élet valós iskolapadja mégis frizbizik a glóriával, mert a megkovászolt rabszolgaság fülledt, s hiába kínálod már friss uborkával, mert megrohad az egész, s az alkonnyal érkező álmok idejük híján nem hoznak már enyhülést.

Inváziótokat elnyeli majd a tudat módosulatlan barlang, a vizelet inhaláció után kiokád az aluljáró a másik oldal lépcsőjén. Ahol a hittudás megszerzésért a lépcső sarkát bokástól töri a

gravitáció, míg a Földön két talppal a felszínen megtámaszkodik a Marsi expedíció, s ráncokba szed az oxigén. Kifoszlik a borszcafander, a porhüvelyből kipereg a borostyán, ahogyan egyszer elavul minden verzió.

3.

Egy bátor mozdulat híja csupán, s leürül a WC tartály, s a makett háztartási Viktória vízesés leviszi a tömeghipnózis szaros rongyát a társadalmi összetartozatlansággal. De csüggedni semmi ok, majd a dugulás elhárítás megkínálja nátronlúggal a valótlant, elanyagiasodott értékrendszert, ha már az alvó ébresztőórát még az oroszlánüvöltés kardfogú barlangvisszhangjára sem kelt. Gyermekkorod egyszer köszön vissza, de kétszer rúg beléd, mert miről álmodtál éretlen fejjel azt nem tálcán hozzák majd eléd. Nem elkényeztetve születél, koronával a fejed búbján, de az alsó fertálya alatt mindenkinek bármikor ott lehet a trón, ha önnön magába fogadja belső tanácsát, mert mi után tudatosan kutakodsz, az csak utángyártott klón.

4.

A dolgozók kiszállnak majd a megbecsületlenség földjére, a virágzó mezőkre, mert a juss a fáradtság, s a kaptár is a heréket díjazza. De majd kőpattintással előre jutsz, s a jövő degenerációja nyelet is kreál hozzá, s talán szorul majd valakibe annyi ész, hogy fejhelyen kólintja a felelőtlenséget személyre szabotlan, s a tudás elsajátításához törlesztő részletre géneket is kap majd hozzá. Mert a képtelenség eluralkodik a koponyavarratokon, s az árva pillanatokban mikor megállni kényszerülünk akkor is azon fáradozunk, hogy a kerekded arcokat hogyan formáljuk kartondobozzá értelem nélkül. De majd a bankjegyek utáni sóvárgások a családokat csalódásokká konvertálják, s ember legyen a feje tetején, ki rémtetteitől az álmok lepedőjét vizelettel nem injektálja. A pszichotróp anyagok majd biztosan meggátolják a húgykövek illékonyságát, de képzetébe tudatlan beivódik a tudattalan inhaláció. S nincsenek oly' hallucinációk kik elfecsérelt életének kijavításán fáradozzanak, mert az ágba kapaszkodott szálló buborékok sem fognak már alászállni, hogy kipukkant társaikban a pszichózis táptalaján újra lábadoz-

zanak.

5.

Az alkonyatszagú véraláfutásos gondolatfoszlányok rugdalják a lélekbuborékokat a már így is megfeszült festménykereteken belül, majd szemcsékké pukkanunk szét egyszer, mikor a megkorhadt gondolatpadsorok között az élet elégtelen osztályzatot kap, s a porhüvely helyet foglal majd az egykor cirógató fűcsomók alatt. De majd a megfésült felhők árnyékában nézzük, hogyan ugrándoznak át álmatlan bárányokon a korlátok, s csendesen elnassolgatunk a lárvákkal. Ott hol illékony a zsúfolt-ság, mert az ezeréves szomszédok kalandvágyósága múzeumot tárt fel a közetlemezek alatt.

A bolygó képtelen csillapítani gravitatív éhségét, folyóit csorgatja ezer mederajkán, mert a ritkaszájú lombszönyege emberekre éheznek. De majd a röppályán kicentrifugázódik a reinkarnálhatatlan fáradtsággal kuporgatott tudatunk – s kedves hozzánk a kerek erdő – szelíden elcsemegézzük egymást – így nem kell semmin spórolnunk – s mire ajkunk érettsége a gyümölcsből nedveket szürcsöl, addig pszichénk a lét gerincnyársára végtagonként tűz föl. S gondosan elkészített saslikjához begyűjtja a Nap alatt a gázrózsát, majd a számumseprű felsöpri maradékunk, s mit eddig rólunk az élet megcsócsált.

Majd megvendégel új étellel, ahogy megolvasztja a borostyánt, fény szemcsékkel tölti fel a testet, ami nappal megszilárdul éjszaka cseppfolyóssá válik. A felrúgott létlabdákkal a kicsapongó meteorit fogócskázik, ha már Noé úgyis hajóstól kaptalt, s teret törünk majd magunknak térbe az állatokból, s végleg kihúzzuk az ablakszilánkok közül az előző életek faltörő kosát. Mert a felszarvazásra ismételten nem tartunk igényt, eddig is csak kisgyerekként frizbizzunk az illúzióglóriával, mert agy csak egy típusú létezik, csak mindenkit más ösvényre cibálnak az indák, s kár is volna néha ragokkal ellátni, hogy az idő múlásával a klasszikusokból szürrealizálódtak arcaink elé a modern minták.

S csak siránkozzunk tovább, arról, hogy valójában élvezzük a kihívást, mert az élet valójában mesés, de időszerűnek tartom

olykor, hogy az emberiség törtje, mint tudattalan bolygóközi invázió kiásózza önmagából, ha kell a friss vetést. De igaz is, a gyászruhás farsangi jelmez alatt vállalkozó szellemben fürdőznek a varjak, s ha magatoktól nem megy – nyíljatok meg – majd kreálmányaitokkal kipreparálnak ismeret nélkül, s a művészet merev keretei közt a feltevések cérnáival összevarrnak. De az öltés fabatkát sem ér a művész nélkül, ahogy a póznákról sem kérdik majd a varjak, hogy hova szarjak végül?!

6.

Az összeroskadó csillagok porfelhős szupernova orgazmusából kiröppennek a mesék, s összkerékmeghajtásos dominanciával száguldva hipotéziseket ostoroztat belénk zöld szemekkel. De majd kicsapongunk, hogy lássuk, ésszel úgysem jövünk vissza – míg léteznek ártó szándékú elmék – s hiába várjuk a hajóstól katapultáló Noét, hogy hátha majd a füstből újat ereszt a szakáll és a bolygóba töri majd szemetét – növesztve az agytörzs helyére új csemetét – oda hol soha semmi sem lesz már tiszta. Majd a hamut borostyánba mártva, álmokban olvadozottan új életet lehel belénk, míg kiborulunk, s ömlünk elszántan a pucér világ elé, hogy lassan semmi másunk nincs már, csak a tudat és a ceruzák, s ha többet írsz a kelleténél, a mondat végét záró pont előtt kitörik a hegyét.

Keresnétek tudatosan a tudattalanság feltárhatóságát, s kamu isteneiteket is lehet ide köpni, hisz mit érünk a szentelt vízzel, többre megy önhitből az ember, mert végrehajtása megbocsáthatatlan, léte megkérdőjelezendő, mert egyszer szüzeknek ad életet boldogan – majd 4 nap az élet – s ugyanazon lendülettel megadja a végét...

... és a válasz gyomra is csak éhesen korog tovább, hogy soha ne felejts el...

De mindig találkozunk a síkosított álmotemplomban, ahol az élet bad trip, s csak délibábokat flashel a lealkonyuló valóságba.

7.

A hangulat függőséget okoz, s okánál fogva, vagy felszögelődik még egy emelet, vagy összeszakad a polc. Ha majd a padlásról a szerszámosláda hőtágulni kezd, s tartalmával a süllyedésben

nyújt majd mentőövet a háztartási ócenárium. De elromantikázunk majd fenékfedézetén a rögikrából fejlődött három kívánsággal, ha az áhítat egy tudónyi buborékkal tartozik a felszínnek. Ahol egyszer járnak szirének, nincs tartós állapot, minden pillanat romlandó.

8.

A lila alapozáson már jól elvannak a papucsállatka szerű formák, a domborulatokon nem sokáig kínlódnak már a jóllakott minták. Az egysejtűség kimerevedik, s hogy szaporodjon, kettészakítja önmagát.

A tejbogyókkal telt keblek lehámozzák a ruhát, hogy még a tavaszi nap melegében édes nedveket szürcsöjlünk, s az erotika beporozza az élénkségben elmattult petefészkek felgyulladó lámpáit. A nyirkos szirmok kedvei síkosan magukba foglalják hímnemű párjukat, s a lila endorfinok lágyan végigsimítják a pszichedelikus álmokat. Az aurák összeolvadnak, a fényzemcsék azonossá válnak a hógömb pelyheivel egy poli-vinil-clorid aulában. S ahogy csordogálnak a megdermedt borostyánkövek az élet elfelhőtlenedik a szűz virágok olvadozó kelyheivel. Ha már a látvány árnyékba lapítja az összenőtt porzókat és bibéket kockás plédjeivel.

Metamorfózis

Emberek keresztmetszetei kóvályognak fel-alá az utcán, derekuk darazsak szorítják a zebrákra féltékenyen, mert ők másképp csíkosak. Délibábpásztorok terelgetik őket, óvva a domborműveket, hogy a hitbolygókból az évek körgyűrűi ki ne hulljanak.

Oxigént tátognak a sziklevelek az ágyásban, várva, hogy ők is tüdőnek nőjenek, ásítognak, tekinteteket esznek bokástól, majd felkacagnak a keresztmetszeteken teli szájjal, az emberek szárukba sírják levélszemeiket.

Polipkarú gyökerek cirógatják az elmék csupasz fészkeket, s néha fenekére nyúlva tapadókorongjaikkal sejtországokban garázdálkodnak, gyűjtik a magokat, hogy megtámadhassák a tudat alatti kérégeit, s mintha kínálós tálak lennének, mártogatják ki belőlünk az amorf gondolatokat. Tengelyeinkkel körzöznek, hátha salsát lejtünk felpaprikázottan, hatást gyakorolva azzal:

Amit látsz...

Amit hallasz...

Amit érzel...

Amit olvasol...

Gondolatszúvak rágják az agykérget, megemészte a fakopán-csokat is, kik akcióként hirdetnék a lejárt szavatossági idő után az élet végével bepácolt szárnyakat, megvendégelve a lángok köré gyűlt agytörzset.

Levélszemeinkbe mélyesztenék csáprágóikat, míg fotocellás zivatarbibék végeznek EKG-t az égen... - ma élénk az élet - egy fekete lyuk kávján kisorsolt csillagokból készit nyakéket, s violinkulcsokat hullajt szívverésem.

A dns spirál felhúzza az univerzummal telített vedrét, majd felhígítja a vályúban a morzsolt karácsonyfadíszeket a disznók előtt, egy nép moslékját, hogy ne szégyenkezve csemegézzetek! A tökéletesség amorf, és ettől csinos, ahogy a padló magáévá teszi kaleidoszkopikusan a plafont.

Széthúzzák az érzékelés határait...

Már rojtok tartják a látványtársadalmat, gerincünkön felhúzódnak mellig a derékszövetek, s ahogy nyújtózik a szakítás, hullak-

hopp karikák körhintáznak fel-alá molekuláris csigolyaemeleteken.

A velők sikongatnak citromba harapott szájjal:

Az életet túléljük minden bizonyossággal.

Kinyúlik a spirál, az ízlelőbimbók felkeresik a svédasztalt, s belemarkolunk tudatos vásárlás nélkül az azonos rezgésszámú röppályába. Hazafelé a templomban nyirkos vaginák sorakoznak megszületésünkre várva, egy kis romantikus vacsora gyertyalángos félhomálya bizsergést generál, meg libabőrt, itt az elburjázott köldökzsinór fényévekkel táplál.

Gerincantennáinkon megnőtt az ingerületforgalom, a csakrák mentén zöldre váltanak a petefészeklámpák, a spermiumszondák indulnak élettelen, hogy elbűvöljék a petesejtbolygót, imponálva neki hogy az univerzum bennünk rejlő molekuláris valóság.

Felszínén pikniket rendeznek a lúgos kémhatású rakéták, míg negatív előjellel ellátott elektronburkából szabadult civilizációk megtermékenyítés céljából ész nélkül mérgezik a planétát.

A bolygó sejtmagjához az út lekapja rólunk a szkafandert enyhén savas záporával, s már csak emlékekben látjuk az Orion szoknyája alatt szerelmünk jeléül a ragyogó csiklókat. Nem keresve már a kapu széleit, ránt magával az alagút, itt mészvázainkból készült hajók visznek évmilliók alatt a kőzetlemezek alá, nem hagyva rajtunk útravalót, hogy megtermékenyítsük a földet. Az atmoszféra itt placra vert ondó, s lehet gombolkozni, hogy mekkora spermium az ember, ha:

A tabufelszín összeszkad...

Beomlik az idő, a tér...

Elfolyik a szupernovavíz...

A tudat a táguló pupillába ásózott feketelyuk morzsákkal a negatív felvételtől is előhív.

Atmoszféra-vödör

A csodálatos emberi test spermiumra húzott kezes-lábas: bőrszkafander. S majd ha a közethártyát rágjuk egymás helyett, engem ne etess hipnotikus mesékkel dúsított tömegtápszerral. Itt, ha nem vagy hajóács, s nincs benned gerinc – pszichévásznad sem lesz árbocra varrt tartás – s ha arra vársz, helyetted majd más megcsinálja megint.

Összeöltött koponyák hímezik a tetemszurkos bójád, csontjaidból építik a mólót, s hullám verte sziklákhöz kötött Óperenciádra feltűzik alárendelten íródott hajónaplód – hogy az élet emésztőgödör – s csontkukacok regélik, hogy nem alkottál semmi mélyről szólót.

Csali voltál, invocációddal együtt magányosan ültök majd a parton, s visszaásóznátok borostyánköveitekbe a rítust... Homokban hemperegve, mert a világítótornyok fényei nem szövik körbe az óceánon a transzparens ritmust.

Főnixmintás lénymásoló

Már megint felkeltem egy chipparkban mászkálva, kételyeimben imbolyog ördögök és angyalok vitatkozása a bűgőcsigabolygón, míg ősrobbantan a szemetes alján felhőkkel karambolozok és simítom végig az élet lágyfalú aortáit. S töprengve celluxozom rinocérosz szarvakhoz az albatroszok szárnycsapásait...

Már megint felkeltem ahol megszűnt a panelon a tömbakkumulátorok integrálódása, psziché ürülékünk precedensességén két evolúció összezuhant bárkástól... Vállat se ránts a populációra, az élet molekula struktúrája úgysis újra kopulálja a vágyakból... S nem számít, ha a zebrák szögletesre csiszolt élekkel fekszenek távol egymástól, az életen úgysis átgurul az új szavanna, a megkérgesedett törzs hántolt fásulása, mely régi szerelemként gondol az akupunktúrás kezelésre járó voodoo babákra. S kódös átláthatósággal forgácsolják a kötésformát bontott céhtáblára, hogy Társad az Alom... Harcra invitált fejdíszek tollaslabdáznak a mottón: Taposs végig a másikon... ?!

Már megint felkeltem a törzsfőnök lombikjából, életeket inhalálva, lenyűgöz levált hallucinációja, mely szelíden kivetül körénk metszeti ábrával, míg csipog bennünk a tengerfenék – hogy a mérnöki hulladék, már megint illetlenkedik az akváriumban fikarcnyi kölcsönhatással a buborékok mentén a röghöz kötött hordozórakétákkal...

Már megint felkeltem a lábjegyzeten, kétkrajcárnyi talpnyommal, a sárkány barlangjában, gyere ki tüzet okádva bátran, ha megint habanérót fogyasztott vacsorára, majd kacag bolondan lelked udvarában, s háboríts fel: Szüzességét vesztett – megtett –likacsos méterekkel: hogy lomolnak bennünk a tócsák, hogy a szervgranulátumok elhagyják a szeméremdünéket, s hogy szerelmes pillantásokkal körgyűrűket csipegetnének pupillánk kávájáról a nyugtázott pásztorórákra a kiborult kanópuszedények...

Már megint felkeltem pupillák morzsáin, amit táplál belénk a fekete lyuk – s markostól esszük a látványokat, azok meg futkorásznak előttünk – mi meg vajmi kevés mellszobrot állítottunk, a már megint kievett, mellehúsától fosztott bálványoknak... De talán majd felénk jön a kulcslyuk, s fejtegetnénk átláthatóságát – morzsáink beszűkülnek, féргеinknek nyitva járatot – hogy megnézzük a kívánt testsúly elérése után, hogy a fény hogyan tapétázza ki, a hüvelyflórát tömegvonzásunk megterebélyesedésével...

Már megint felkeltem ott, ahol mi morzszáljuk a pupillákat, futkorászást eszünk – vákuum csomagoljuk a látványokat – mi a kievett bálványok: beállítást rendezünk, s kiállítjuk magunk izomrostos mellehúsát, s megyünk az átláthatóság felé... Fejtegetjük záraink, féргеink szavatossági idejük lejárta után járatokba morzszálják a korbács álmaink, pucéran...

Már megint felkeltem beszűkülve a nyitva tartáson, testeket rendelésre sem hoz a súlytalanság, hüvelytapétát vázol a mélység, választásunk vajmi kevés elhagyva a sejtflórát – megnyomják robotlétünk off gombját –, mi meg szöszölődünk valami másik világegyetembe párhuzamos dimenzióinkhoz, hol állítások szerint a halált már rég megkövezték...

Már megint felkeltem csak úgy, a göncölkosarak ültetésén, magvakba kódolt dns sűrűségek spirális létezésén, s szálanként szedegedett pásztorórák érkezésén, míg a Pásztorlányok fekete lyukakat etetnek, mi látványokkal legeltetve randomban ásózzuk az óceánt, s egy cigihosszal korábban ébredünk, mikor elenged a gravitáció, – mintha héliummal töltöttek volna meg... – Majd ismét felkelünk... Ha idézőjelek között vár a „valóság”...

Már megint felkeltem a szép kis nézőtér gondolatán...A havária kimerevedett, tekintetet lel félig az atmoszférakád felett a keresés... A barna vezetékek... Meg az emberi test... Idegen rablás vagy öngyilkosság? Fókuszált a hab... Sík lett a kép... Meg a regény... – Az nem lehet – Kábaságom pislogott még vagy két molylepkét koordinátatlan mozgásba... S feltápázkod-

tam megpilledésemem, ahogy felrántott a bolygó atmoszférája... A tamponcsíkos aszfaltról... A párhuzamos világok hüvelyflórájából... Az anyósülések lebegéséből... A villanyoszlopokat legelő kamionokból... Az olajat szállító háztetők ajakcserepedéséből... Báméskodó emberek parkosított agyhalálából...

Már megint felkeltem a felszálló útfestésről, ahonnan leesett az oldalszám a szőlőpréssel a fürdőkádba, ahol szüretelnek belőlem valamit a kipislogott molylepkék púderezett szárnyai... Az utcák petefészeklámpái... Szeméremdűnéi... Csiklópiramisai... Oázisvaginái...

Már megint felkeltem állólámpának, s csak véltem a létezésüket, felkapcsolva kebleknek láttam, állványszárú bim-bóiból eresztett a fáradt ágyra, – míg követtem – ő tovább ment fázist keresve a tápcsatornában...

Már megint felkeltem a volfrámtejet fejt ágy alá, én a padláson fekszem, – felkopog a szösz, s csak hadar – ahogy huzatot kap a szoba – (mondom) nagy viharral jössz... hisz nem jelzett vendégséget sem a porzó sem a biberadar. Alá bújva szomszédok, itt zseblámpák közvilágítanak, s hiába kérdezem létezésük, – hogy ki hallucinálta őket oda? –, csak szöszjuhokat legeltetnek a csenddel a Pásztorlányok, s nem hajtják karámba szabadságuk a parkettával – akkor sem – ha birkanyírást rendezünk a hordozórakétákkal... A lassú vízcseppcsigák gloriettjei sem keltenek hangzavart meg tüntetést, hogy létezik a tapinthatatlan, s egy cigihosszal orvosolja az utat az utolsó ország – szögletes e világon –, hogy elmúlik az anyag, s megmarad körgyűrűivel a pucér Pszichotrópia...

Már megint felkeltem a borjúsültet, hogy Múzsámmal romantikázzam... Elég aprólékos lettem útbaigazíthatnának az alagútban, míg lógatom lábam a parkettamező repedésitatójában... Elmerengve a gyertyafénnyel oszcillált vacsorában... Majd felkeltem még egyszer... Mert van aki céllal kezdi az ábécét, s van ki anélkül vált halmazállapotot, s azt írja ami van, ön maga

ZSUPONYÓ GÁBOR

szerint...

S már megint, felkeltem a két oldalát süttött fönixmintás tapétával, s mondatokkal törölöm le az ajkam, ha az életet megkívántam a szalvétával... Nyersen.

Tartalom

- 03 / Ébredés
- 04 / Koppanó szavak
- 05 / Szinta II.
- 06 / Pszichedelikus bűvölet
- 07 / Meztelen – Mély dekoltázs
- 08 / Kozmoszfürdő
- 09 / SzintETIKA
- 10 / Szálló szótestek
- 11 / GeneráTOR
- 12 / Mélysúly
- 14 / A dobozos tejútrendszer
- 16 / Fejetlenség
- 17 / St. Salvia – Alcatraz
- 18 / Szonárokkal a tudat mélyén
- 19 / Illékony boldogság
- 21 / Vágóhídi buddhizmus
- 23 / Lábnymok az érintetlen
- 25 / Lábujjbilétás címszó
- 27 / Elmesíku dichogámia
- 29 / Sálvidáman tekergő
- 30 / Monómánia – Hajtóművek
amorf-ovális tabukörűli pályán
- 32 / Borostyánkővek dióhéjban
- 37 / Metamorfózis
- 39 / Atmoszféra-vödör
- 40 / Főnixmintás lénymásoló

A szerzőről

1985. május 7.-én születtem Miskolcon, majd közel 26 év Kazincbarcikai létet és „tanulmányokat” követően szülővárosom lett az otthonom, ahol 2012 tavaszán feleségül vettem Múzsámat. Akinek elsőként köszönhetem meg az írás felé vezető útnak a felismerését, mely szintén 2012 tavaszán hozta meg első gyümölcsét az osztrák székhelyű Novum Publish-

ing Gmbh. kiadásában megjelent Borsóhéjnyi hajók – avagy az édeesebbik vége című verseskötetemet, amely túlnyomórészt klasszikus verseket tartalmaz, de műfaji elemzésüket megtartanám a nálam hozzáértőbbeknek.

Idővonalam mentén talán kamaszkoromhoz tudnám tűzni az írás szeretetének a fogalmát, bár a kötet megjelenéséig keletkezett alkotásaim elsősorban az enyészetben landoltak.

2012 májusát elhagyva a következő antológiákban publikáltam:

- Minden nap ok (Vaoobook) 2012
- Hósapkás hajnalok (Holnap Magazin) 2012
- Őrségváltás (Holnap Magazin) 2013

Továbbá a Holnap Magazin havonta megjelenő magazinjaiba 2013 januárjától, ill. weboldalukon 2012.novemerétől.

A Pulton pedig 2013 januárjától olvashatóak alkotásaim.

Azt a bizonyos elcsépeelt mindennapit pedig a vegyiparban történő munkásságom kémiai folyamatai eredményezik.

Az érdeklődési köreim közé sorolnám a pszichológiát, a filozófiát, a biológiát valamint a csillagászatot, melyek leginkább befolyásolják és alkalmanként visszatükröződnek alkotásaimon.